

LETNIK: XXXI - ŠT. 1
Šolsko Leto: 1993-94

30 LET
POLARČEK
IZPOD ČRNE PRSTI

GLASILO UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE SIMONA KOSA
PODBRDO

Ste za trenutek ob naslovniči pomislili, da v rokah držite številko glasila izpred tridesetih let? Ne, le staro naslovničo smo si sposodili, da bi z njo spomnili na tridesetletno zgodovino našega šolskega glasila. Nadvse svečano smo proslavili pomembni jubilej in, ker so vse lepe misli s prireditve izzvenele, bo ta številka glasila ostala kot dokument, spomin na lep, zanimiv dogodek. Ob tej priložnosti je bilo iz pozabe priklicano veliko vtisov, razmišljanj, doživetih priповедi. Del tega je zbrano v jubilejni številki.

T A K O J E B I L O . . .

Naše glasilo izhaja že trideset let. Na zunaj je čisto preprosto, že na prvi strani pa se nam odkriva bogata vsebina. Šolarček nam skozi vsa leta ponuja pisano paleto tem. Od drobnih šolskih pripeljajev do pomembnih svetovnih dogodkov, od zgodb o domačih ljubljencih do podrobnejših opisov izumirajočih okoliških vasi. Vse to najdemo v Šolarčku. Skupaj z njim smo letovali na Osorju in smučali na Soriški planini, se z njim udeleževali pionirske iger in sodelovali v raznih delovnih akcijah. Prvih nekaj številk so natisnili naši "predniki" s pomočjo starega tiskarskega stroja, ki je velikokrat puščal nezaželene madeže, z leti pa se je napredek kazal tudi v Šolarčku. Madeži so izginili in tisk je postal razločnejši. A se skozi leta ni spremnjala le zunanja podoba, temveč tudi cena in celo valuta, iz dinarjev so nastali tolarji.

Kakorkoli, Šolarček je bil vedno časopis, ki so ga vsi razgrabili in mnogokateremu učencu je krajšal čas, velikokrat tudi med poukom.

Ob njegovi 30-letnici smo člani raziskovalnega krožka skupaj zgo. Berginčeve pripravili posebno prireditev. Nastopili so pevci in plesalci z naše šole, podbrški nonet, besedo je dobil prvi tiskar Šolarčka, nagradili smo avtorje, ki so prepoznali svoje zapise v njem, imeli smo skritega gosta. A glavna atrakcija je bil gotovo kviz. Tekmovali sta dve ekipi. V prvi so bili otroci, v drugi njihovi starši. Kdo ve več o vsem, kar je bilo kdajkoli zapisano v Šolarčku? Moramo se pohvaliti, da smo to mi, mlajša ekipa. Čeprav se tudi naši starši niso slabo izkazali.

Polni dve uri sta nam minili kot blisk in vsi tekmovalci, nastopajoči in gledalci smo bili mnenja, da bi takih prireditev moralo biti več.

Raziskovalni krožek:

Ana Beguš

Špela Bizjak

Katarina Jensko

Jerneja Kos

Nina Leban

GENERACIJE S E M E N O J A J O Z I G R A T

ŠOLARČEK OSTAJA

ŠOLARČEK OSTAJA
STEVILO 13 Napisati nekaj strani za 30-let-
nico vašega avtočka nico vašega in nasega Šolarčka
in določib po tem učenju pisati študij našo življenje.
Mogoče bodo mo-
glo s čim več vnositi vredne informacije o življenu in ne gre.
Spomil se celotna matica in učna knjiga. V nekem letu 1967 sem prvič pre-
poln tedenščino milih in se latinsko napisal in napisal
POSVETENO ROJSTEVNU DNEVU MARŠALA TITA stopila prag naše sole. Kaj mi
je ostalo v spominu? Skoraj vse,
čeprav sem v skromni občuti, o "Nikab ne zanemarjajmo življenja"
najbolj pa vtishnjena letnica na
pragu. 1963. In zdaj je leto
1993. Dolgih trideset let! V
tridesetih letih pa se zgodi
marsikaj. Zamenjajo se genera-
cije. Iz deklic v kratkih kril-
cih zrastejo mlade dame, in iz
navihanih pobalinov pravi mladi
kavalirji. Potem žene, matere,
ocetje in sinovi. Ti zdaj name-
sto nas drgnijo šolske klopi.
Trenutno so v tenu življenja, včasih
Iste, kot smo jih gulili mi.

Častitljivo obletnico je doživel, najprej naš in zdaj vaš Šolar-
ček. Listam po starih številkah. Občutim nekako nežno ganljivost
in zastriči pogledi v preteklost postanejo jasnejši. Tu zagledam
svoj prvi zapis. Šolsko leto 1967/68, kje je že to? Pa vendar ne
še tako daleč. Pišem o naši beli goski in njenem rumenem kljunu.
Pod zapisom moje ime in prvi razred. Z lepimi velikimi tiskanimi
črkami. Pisanih črk se nismo poznali. To je bilo v prvem razredu.
Že smo se šli pisatelje in pesnike. Malce okorno, pa vendarle.
In potem še nadaljnih sedem let. Berem. Zapsi postajajo izrelej-
ši, bolj odrasli in pomembni, kot so mucki in kužki, goske in
ptički. Čisto pravi itervjuji, na dan prihajajo naše pisatelj-
ske veščine. Pišemo o dogodkih po svetu, o umazanih vojnah, o
politiki, o pionirskih igrah, o športu in tudi o Titu. Kljub vse-
mu je osem let zrl na nas iznad table. Bil je del naše mla-
osti, povezan z našim otroštvom. Takrat je bilo pač tako. Šli smo

se čisto prave novinarje. Z nami pa je bila dolgoletna mentorica in gonilna sila Šolarčka, gospa Berginčeva. Z neko posebno ljubeznijo nam je pomagala pri pisanju, svetovala in popravljala naše pravopisne napake. Ni marala na pol opravljenega dela, učila nas je, da na pol opravljeno delo ni veliko vredno. Vse pa je zapisano v Šolarčku. Od prve do zadnje izdaje pa je obdobje tridesetih let. Ni malo, kajne?

Le kdo lahko pozabi svoja najnežnejša, najlepša leta svojega življenja? To je zapis o nekih generacijah, ki se menjajo, pa so vendarle vse bile mlade. Tu se je začenjala neka nova pot, pot v življenje, tu je bila odskočna deska za prihodnost. Imela sem srečo, da sem lahko sodelovala na kvizu ob tridesetletnici Šolarčka. Skupaj s svojo hčerkko. Vsaka za svojo zeleno klopjo, v nasprotнем taboru. Tema je bil naš Šolarček. Skozi vsa leta. Očetje in sinovi, matere in hčere, dva tabora, dve generaciji. Težko dojemam, da čas tako neusmiljeno beži. Sedim za zeleno klopjo in v trenutkih sem mi zdi, da vendarle še ni tako daleč, ko sem še sama bila učenka. Ne vem, ampak samo slutim lahko, kako to doživlja naša učiteljica, gospa Berginčeva, pa tudi ostali učitelji, ki so prišli preprosto zato, da bi bili skupaj. Prišli so gostje, nekdanji učenci, obudit spomine na svoje prve zapise, na prva učna leta. Tudi naša šola je dala nekaj pomembnih ljudi, ki se radi vračajo. Rdeča nit je naš slavljenec, Šolarček izpod Črne prsti, vse, kar se je vanj zapisalo v tridesetih letih. In ni se malo. Mlada ekipa je očitno bolje pripravljena, ali pa ima boljši spomin. Naš je že malce zaprašen. Gospa Berginčeva jih navdušeno vzpodbuja in jim preočitno privošči zmago. Na dobrem starem računalu s kroglicami kaže, da je zmaga na strani mladih. Pa vseeno ni bilo hude krvi in ne užaljenih obrazov. Bilo je toplo in domače vzdušje in ljudje so bili zadovoljni. Vsi smo vendarle prišli obujat spomine na neki lepi čas, na otroštvo in vse, kar je bilo povezano z njim. Na odru so bile razstavljene vse številke glasila. Listali smo po njih in bilo nam je toplo pri duši. Obudi se nekaj, kar je za vedno ostalo v nas. Vse je zapisano. O nekem življenju pod Črno prstjo, o ljudeh, o vsem, kar ne sme v pozabo.

Zato še na mnoga leta, Šolarček izpod Črne prsti!

Andrejka Frelih

M R Z L I Č N E P R I P R A V E N A N A S T O P

Približeval se je 22. april, dan, ko naj bi proslavili trideseto obletnico Šolarčka. Učenci raziskovalnega krožka so se vsak dan zbirali pri mentorici in se pripravljali na kviz. Iz šole so nosili vse stare številke Šolarčka, jih prebirali in si skušali čim več zapomniti. Prav tako so se pripravljali njihovi starši, časopis pa jim je bil vir za osvežitev spomina. Za slovesnost je bilo potrebno tudi veliko drugih priprav, zato tudi drugi učitelji niso stali križem rok.

Ksenija Brišar, 8.r.

Trideset let glasila Šolarček izpod Črne prsti

PCDBRDO, 14. aprila – Mentorji, uredniki, tiskarji, oblikovalci, tipkarice, novinarji, pesniki... vsi, ki so prvič preizkusili svoje pero na tištih tega glasila, se bodo srečali in obudili spomine v četrtek, 22. aprila, ob 18. uri v telovadnici OŠ Podbrdo. Na srečanju se bosta v kvizu o Šolarčku pomerila dva rodova: matere in hčere, očetje in sinovi. V tridesetih letih je bilo preveč soustvarjalcev, da bi jih lahko posebej vabili, zato je tole obvestilo tudi vabilo. (M. B.)

DELO   **Četrtek, 15. aprila 1993**

V kvizu sva sodelovala tudi midva z očetom. Seveda se je bilo treba na kviz pripraviti. S sestanka tekmovalcev sem se vrnila pozneje kot oče, a sem se že na pragu zaletela vanj. Ko je videl dva debela svežnja Šolarčkov pod mojo roko, si ni mogel kaj, da me ne bi začel zbadati: "Kaj misliš res vse to prebrati? Ma, si neumna! Sicer pa, meni ni treba tega brati, ker imam že vse tu notri," in s prstom je pokazal na glavo. Ni se mi zdelo vredno izgubljati besed, zato sem le zavila z očmi in si mislila: Le počakaj, ko vas bomo premagali, se boš še spomnil tega! Odšla sem v sobo in začela prebirati "študijsko" gradivo. Ni še minilo pol ure, ko zaslišim očeta za hrbotom: "Ti, Jana, ko boš končala, mi pa prinesi tole. Veš, rad bi spet malo obudil spomine na dobre stare čase." Saj vem, kako je to, bojiš se poraza, so govorile moje misli, a Šolarčke sem mu vseeno dala. In zvečer, glej ga zlomka, ga vidim iti celo v službo z glasili. Kaj neki bo iz tega?

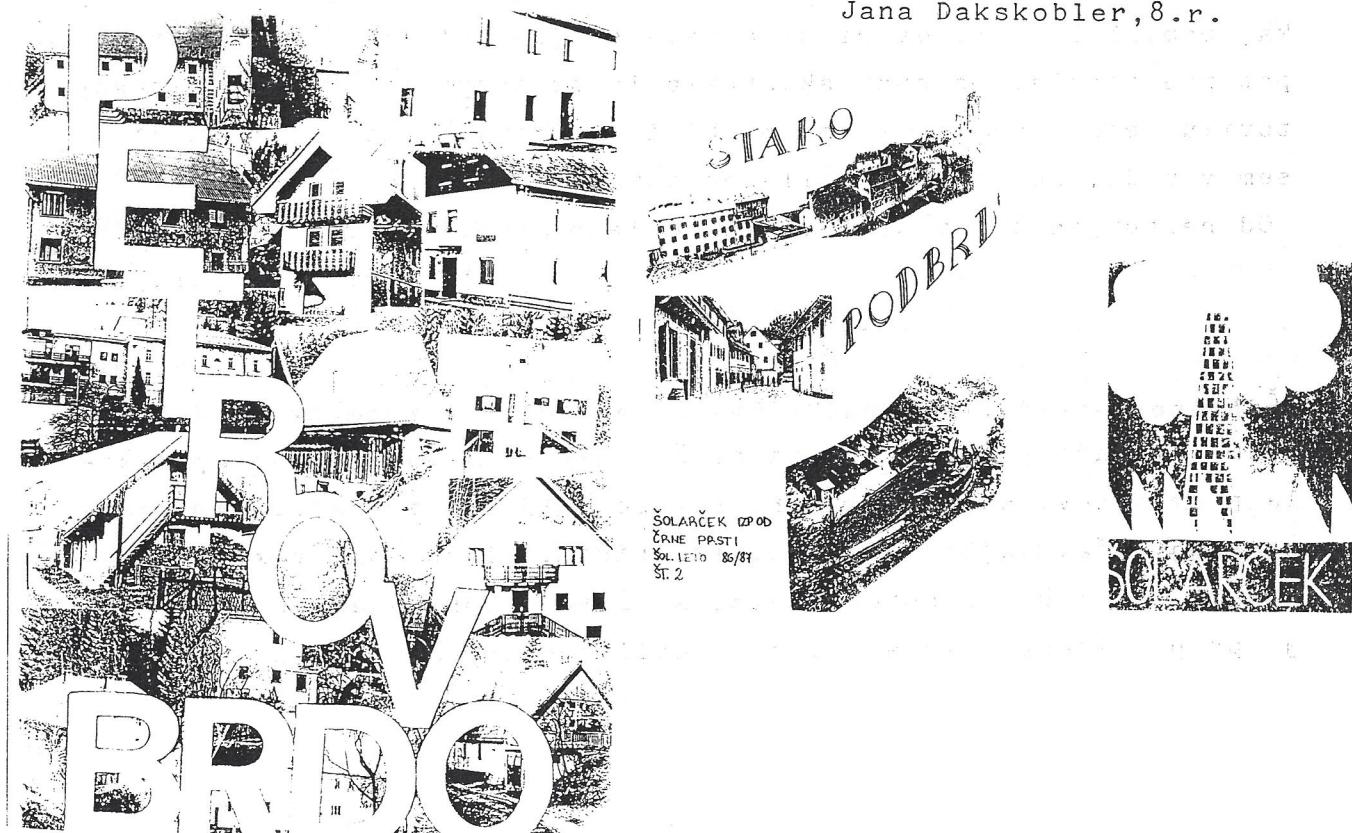
Minevali so dnevi in bolj ko smo se bližali četrtku, več strel je udarjalo med nama z očetom. Ko sem ga nekega popoldneva vprašala, če ve za kakšno skakalnico, ki je bila v Podbrdu, se je samo posmehnil, obrnil na peti in, preden je odšel, še rekel: "Ali ni tvoj vir informacij glasilo?" Že prav, a odgovor sem dobila pri mami, ki je bila poleg Blaža moja zaveznica v tistih vojnih dneh.

Ob najinem zbadanju mi je oče še isto popoldne dejal, da ob vsem delu nima časa za kviz in da ga je vzel le za hec. Da pa ga vseeno ne bi premagala, si bo dal zvečer pod blazino Šolarčke in se bo ponoči vsa njihova vsebina preselila v njegovo glavo. Čeprav vem, da se je s tem le hecal, sem ga nekega jutra dobila s Šolarčki pod blazino. Verjetno je to naredil z namero, da bi me prese netil. Moj glasen krohot ga je zbudil. Utegnila sem mu le še zaželeti veliko uspeha, predno sem stekla iz sobe.

Zadnji dan pred kvizom je bilo ravno tako kot pred nevihto. Z očetom sva se gledala postrani, ostali, ki so naju opazovali, pa so se nama smejali za hrbotom. Ko sem odhajala od doma, sem očetu rekla: "Greva staviti za čokolado, da bomo zmagali?" "Dobro, a jaz dobim dve, če zmagamo mi," je barantal oče. Ker sva se oba strinjala, sva si segla v roke.

Po končanem kvizu in naši zmagi, seveda, mi je oče stisnil roko in priznal, da sem v nečem le ... zmagala. Čokolada pa... ne le eno od očeta, kar celo škatlo sem jih dobila za nagrado.

Jana Dakskobler, 8.r.

T I K P R E D Z D A J C I

Javna prireditev, nastop, vse to zahteva urejenost, uglajeno vedenje in kar je še podobnih stvari.

Gotovo si mislite, da je bilo vse glede obleke za nastop določeno že tedne prej. Ni bilo ravno tako. Mama me je že teden dni spraševala, in to vsak dan, kaj bom oblekla. Jaz pa sem ji vedno odgovarjala z ne vem. Zelo jasno mi je dala vedeti, da me dolgo ne bo spraševala in priganjala, naj si kaj izmislim. Nisem si do četrtna, 22. aprila.

Ko sem doma stopila skozi vrata, sem kar začutila vprašanje, ampak odgovora še nisem vedela. Po kosilu sem se postavila pred omaro, nepremično gledala v obleko. Prišla je mama in se samo nasmehnila. Prišla je drugič, tretjič pa se je name vsul plaz ostrih besed: "Pa kaj si ti mislila, da še zdaj nič ne veš, a misliš, da boš zdaj kaj pričarala? Sicer pa sem vedela, kako bo! Vedno mečkaš do zadnjega! A boš šla v kavbojkah?"

"Ja zakaj pa ne?" sem jo zavrnila. Iz omare sem potegmila kavbojke in belo srajco. Samo še k dedu po primerno kravato, pa bo. Ko sem našla eno, ki mi je bila všeč, sem se takoj oblekla in uredila lase. Na mojo nesrečo je bila ura šele petnajst in mama je našla še eno bluzo, in sicer modre barve. Morala sem jo pomjeriti in odločila sem se, da bom imela raje to. Prišla je Jerneja, da bi skupaj odšli. Pogledala sem se v ogledalo in, glej ga zlomka, pomislila sem, da bi bila bela srajca boljša. Pa sem se zopet preoblekla, se spet skuštrala in se znova počesala. Po zagotovilu vseh domačih, ki so me bili že vsi siti, in Jerneje, da sem v redu, sem se odpravila od doma.

Od razburjenja sem pozabilā na obleko in nisem več sitnarila.

Špela Bizjak, 7.r.

• • •

Četrtek, 22. aprila. S prijateljicami hitimo v šolo. Ob petih imamo še zadje vaje, nato pa bo šlo zares. Ob šestih se bo začela prireditev. Kazalec na uri se vse bolj bliža šesti. Trema počasi narašča. Najbolj jo občutimo tisti, ki se bomo v kvizu pomerili s starši. S sotekmovalci se živčno sprehajam po odru, tu je pripravljena razstava vseh številki Šolarčka. V njih je zapisa-

no vse, kar moramo vedeti. Vse to, ali pa skoraj vse to bi moralo biti zapisano tudi v naših glavah? Pa je? Obhaja me grozen občutek, da ne.

Ana Beguš, 7.r.

Ta dan je bilo v šoli čutiti prav nenavadno vzdušje. Tudi sama, naj bi nastopila kot bralca prispevkov iz Šolarčka, zato sem bila kar precej živčna. Manjši kazalec se je že začel pomikati proti peti, jaz pa sem hodila po stanovanju gor in dol in premišljevala o prireditvi. Na hitro sem se oblekla. Že sem hotelacti v šolo, ko sem se spomnila na tisto najvažnejše, dva lista, na katerih je bilo napisano besedilo, ki naj bi ga prebrala. Napoti sem srečala Špelo in Nino. Slednjo je zanimalo moje besedilo in dala sem ji prepognjen list. Nina ga je razgrnila in manjši list z besedilom, ki je bil vložen v večji list, je zaplesal v vetru. Nekaj belega se je znašlo v potoku. Mislila sem, da me bo konec, Nisem vedela, kaj naj naredim. Papirja ni bilo mogoče več pobrati, ker je že nekam odplaval. Kaj zdaj? Najraje bi se obrnila in šla domov. Tega seveda nisem mogla narediti. Če ti uro pred nastopom pada list v vodo, si zelo jezen in tudi živčen. Ko smo prišle do šole, sva z Nino najprej poiskali go. Berginčevu in ji povedali o nesreči. Seveda se je malo razburila, vendar smo problem kmalu rešile. Poiskale smo Šolarčka, iz katerega je bilo besedilo. Lahko sem se pripravila na nastop.

Jerneja Kos, 7.r.

PROGRAM

1. PLESNA SKUPINA

Mentorica Franika Mrak

PRIREDITEV BO PODPRIDI

2. POZDRAVNI NAGOVOR

Ravnatelj šole Aljoša Berginc

RAZSTAVA

3. KVIZ - Matere in nere,

očetje in sinovi v SOLARČKU

30 LET SOLARČKA

Ana Beguš Darinka Beguš
Spela Bizjak Milojka Kos
Jana Dakskobler Marko Dakskobler
Nina Leban Andrejka Frelih
Maja Trojer Marija Trojer
Uroš Živec

ALPKOMERC TOLMIN

BASKI HRAM PODBRDO

BACA PODBRDO

CVETLICARNA NIKA MOST NA SOCI

DISKONT JURCEK PODBRDO

DOM UPOKOJENCEV PODBRDO

GOSTILNA DAKSKOBLER PETROVO BRDO

GOSTILNA FELZER DANICA PODBRDO

KAVA BAR PODBRDO

KRAS PLANIKA KOBARID d.o.o.

M-PEKARNA TOLMIN d.o.o.

SALON PATRICIJA PODBRDO

o x o x o

RAZSTAVA BO ODPRTA TUDI V PETEK,

23.4.1993 OD 14^h - 18^h

Jerneja Kos

Katarina Jenško

VODITELJA: Suzana Torkar

Aleš Torkar

SODELUJEJO:

Otroški pevski zbor

Zborovodja: Nadja Kragelj

Mladinski pevski zbor

Zborovodja: Aleksander Grdinac

Moški nonet BACA

Zborovodja: Marta Volf

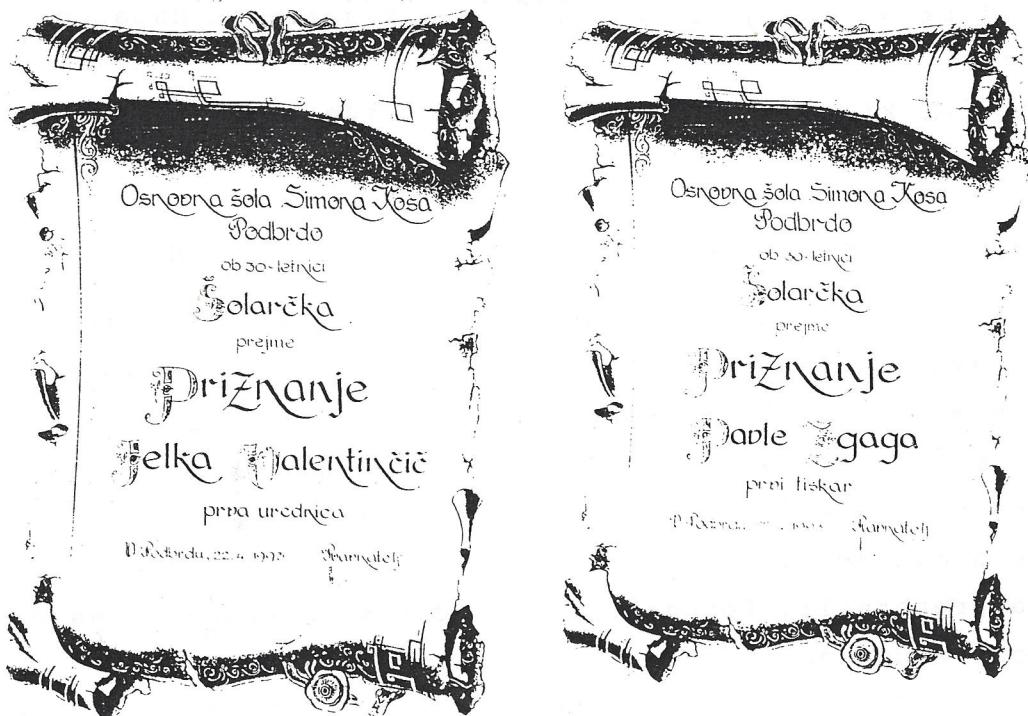
AVTORICA PRIREDITVE:

Marta Berginc

S V E Č A N I D A N

Prišel je četrtek, dan svečane prireditve. Obiskovalci, zlasti starejši ljudje, so začeli prihajati že zelo zgodaj. Prišlo jih je veliko več, kot sem pričakovala. Prireditev sta začela voditelja, Suzana in Aleš. Uvod v glavno točko večera, kviz, so pripravile pevke mladinskega zборa. Potem so starejši brskali po svojih spominih, mlajši pa so se njimi upirali z znanjem, ki so si ga pridobili ob prebiranju Šolarčkov. Pevci in plesalci so s svojimi nastopi omogočili tekmovalcem krajši oddih, da so si lahko zbistrali možgane. Kaj pada tudi smeha ni manjkalo, najglasnejši je bil, ko se je avtor prebranega besedila moral prepoznati, kar pa se ni vedno zgodilo takoj. Podeljena so bila priznanja prvi urednici in prvima tiskarjema Šolarčka. Vsi pa smo se zabavali ob ugibanju, kdo je skriti gost. Celotna prireditev je potekala sproščeno, saj so tudi gledalci med seboj razpravljali o zastavljenih vprašanjih, neka žena je na eno celo glasno odgovorila. Aplavz za zmagovalca so si prislužili mlajši. Ko sem zapuščala telovadnico, sem ujela pogovor dveh gospa, ki sta bili nad vsem zelo navdušeni, rekoči, da je, na žalost, takih prireditev vedno manj.

Ksenija Brišar, 8.r.

V Z D U Š J E Z A T E K M O V A L N O M I Z O

Z nestrpnostjo smo dočakali začetek prireditve. Ko smo posedli okrog mize, smo se počutili kar počaščeni, da lahko sodelujemo. Napovedovalca sta bila zelo sproščena, kar je tudi nas vzpodbudilo k samozavesti. Tudi misel, da mentorice in občinstva ne smemo razočarati, nam je pomagala, da smo dali vse od sebe.

V začetku smo na vprašanja kar hitro odgovarjali in si kmalu tudi pridobili prednost pred ekipo staršev. Potem se nam je naenkrat zataknilo. Vprašanje je bilo, ali je sodilo k pionirskim igram tudi tekmovanje iz angleščine in matematike? Vsi člani ekipe so bili mnenja, da ne. Jaz pa sem se spomnila besed mentorice, ko nam je povedala, da spadajo k pionirskim igram tudi razna tekmovanja. Odgovorili smo pritrdilno in si pridobili "bulinčk".

Sreča nas je spremljala do konca in zmagali smo.

Maja Trojer, 6.r.

• • •

Začne se kviz. Najprej vprašanje za starejše. Odgovor je pravilen. Zdaj smo na vrsti mi. Vprašanje se glasi nekako takole:kaj so "šunfece"? Naša ekipa se posvetuje in pove odgovor. Hura, pravilen je! Nehote si zaploskamo. Čutimo, kako trema izgublja svojo moč. Na naslednja vprašanja odgovarjamo sproščeno in tudi pravilno. Sledi prvi odmor. Vse bolj se mi zdi, da se bo grozna slutenja, ki me je obhajala pred kvizom, izkazala za napačno, saj smo tudi tokrat kos vsem vprašanjem. Tako se zavemo, da smo premagali starše, ki vseh odgovorov le niso vedeli.

Ana Beguš, 7.r.

K D O S E S K R I V A Z A P L A T N O M

Ko sta simpatična napovedovalca napovedala točko,kdo je skriti gost, smo vsi prisluhnili in se ozrli na oder proti platnu. Skritega gosta so skušali prepoznati starši. Kmalu so ugotovili, da je to mož,ki je nekoč delal v Podbrdu, da se je na delo vozil z vlakom in je izstopal na prvi postaji. Kmalu so v njem prepoznali Andreja Šiljarja. Prišel je na oder in povedal, da je vesel,ker so ga prepoznali. Povedal je, da je včasih poučeval na naši šoli in da ga na našo šolo vežejo lepi spomini.

Kristina Kodranov, 4.r.

S E M T O R E S J A Z

Na prireditvev ob tridesetletnici Šolarčka sem povabila tudi babico.

Ko smo se zbirali v telovadnici, me je voditelj Aleš vprašal, če bo prišla tudi moja babica. Nisem je še videla, čudila pa sem se, zakaj me to sprašuje. Bo morda tudi babica nagrajena? Prireditvev se je začela. Brali so prispevke iz starih Šolarčkov. Nenadoma sem pozorno prisluhnila, ker mi je bilo besedilo znano. Sem to jaz napisala? Kd sta voditelja poklicala na oder babico in vnučinko, ki je napisala te vrstice, sem vstala in se napotila proti odru. Od presenečenja in zadrege sem bila vsa rdeča v obraz. Nato je na oder prišla še babica in sploh ni mogla verjeti, da bo tudi ona dobila nagrado. Po končani prireditvi sem šla domov. Tu je bilo veselo razpoloženje. Babica mi je rekla, da sprva ni hotela iti na oder, potem pa je le odločila. Bila je tako presečena, da sploh ni mogla opisati svoje sreče. Rekla je, da ji je srce močno bilo. Nato je šla v svojo kuhinjo in zgodbo povedala še dedu.

Ko sem zvečer legla, sem še dolgo premišljevala o sreči, ki sem jo imela ta dan.

Anita Bizjak, 6.r.

• • •

Sedel sem na odru in sledil prireditvi. Brali so sestavke iz Šolarčkov in nagrajevali avtorje, ki so prepoznali svoje prispevke.

Ravno sem se pogovarjal s prijateljem Juretom, kaj bi se zgodilo, če bi prebrali tudi kako mojo pesmico, ki sem jo napisal pred leti. Rekel sem mu, da bi se ugreznil v tla od sramu in da ne bi šel na oder. Pa sem nenadoma slišal znane rime. Stopila mi je kri v lica in začutil sem vročico. Počasi sem rekel Juretu: "Saj to je moja pesem!" Tako me je bilo sram, da si nisem upal iti na oder, a vsi so gledali vame. opogumil sem se in stopil tja. Med nagradami sem si izzrebal kupon za pico v Baškem hramu, zraven pa sem dobil še svinčnik, da sem lahko z njim napisal to zgodbo.

Rok Frelih, 7.r.

Postal sem pozoren, ko so brali članke iz Šolarčkov. Članek se mi je zdel znan, saj sem pred časom res pisal knjige, kot sem se pohvalil v prispevku. Ko so prebrali še drugi del, sem pomislil: "To sem pa jaz napisal." Vstal sem. Vsi pogledi so bili uprti vame. Bilo me je zelo sram, počasi sem korakal proti odru, roke so se mi tresle. Izbral sem si nagrado številka šest. Vrnil sem se na svoje mesto, po prireditvi pa sem povabil prijatelje na sok, to je namreč bila moja nagrada. Skupaj smo se veselili moje sreče.

Damijan Wolf, 6.r.

Voditelja sta prebrala nekaj zanimivih zapisov iz prejšnjih Šolarčkov. Avtorji so se morali prepoznati. Med njimi sem bila tudi jaz. V prvem razredu sem pisala o Bevk, kar mi je pripovedovala mama. Zato sva bili obe nagrajeni. Ne vem, kateri so se bolj tresle noge, ko sva stali pred tako množico.

Nežka Dakskobler, 4.r.

"Mama mi je pripovedovala, da je bil najlepši dan, ko jih je obiskal France Bevk..." Tako se je začel prispevek, ki so ga prebrali, da bi našli avtorico in njeno mamo. Vztrepetala sem od sreče, v zadregi sem se prestopala, saj sem članek takoj prepoznaла. Napisala sem ga v prvem razredu, nesluteč, da bom kdaj zanj dobila nagrado.

Daniela Šavli, 4.r.

ŠOLARČEK 2.

N A O D R U I N Z A N J I M

Vsi učenci našega razreda so j sodelovali, vsak po svojih močeh in sposobnostih. Jaz naj bi brala zapise iz starih Šolarčkov. Prebrala naj bi zgodbo o nerodnem ribiču, ki sem jo že dobro poznala. Napisal jo je Nacek Štenkler, nastala pa je na Osorju. Pred nastopom so se mi začela tresti kolena. Pogledala sem proti odru in, o groza, mikrofoni! Poleg branja besedil pa sem pela še v pevskem zboru. Kmalu sem se privadila na občinstvo. Počasi sem stopala proti mikrofonu, pomislila na besedilo in začela brati. Vsa publika me je gledala. Vedela sem, da se ne smem zmotiti. In res sem prestala. Premagala sem tremo in upala, da se bo avtor prepoznał. A pisca te zgodbe žal ni bilo na prireditvi. Jaz pa sem svojo nalogu do konca dobro opravila.

Katarina Jensko, 7. r.

Z Ajdo nama je bila zaupana vloga hostese na prireditvi. Podeljevali naj bi nagrade in pomagali, da bi prireditve potekala brez zapletov. Nevajeni nastopati sva na začetku imeli tremo. Ko sem predala prvo nagrado, sem bila močno rdeča v obraz. Gospa Pirihova naju je usmjerjala, kdaj in komu bo treba izročiti nagrado. Peli sva tudi v pevskem zboru in tako tekali z odra spet na svoje mesto za odrom. Na koncu sva podelili nagrade tudi tekmovalcem v kvizu. Najini gospe razredničarki sva prinesli rože in darilo, s katerim smo se ji zahvalili za ves trud, ki ga je vložila v vseh letih v naše glasilo.

Veseli sva bili, da se je vse gladko izteklo.

Vesna Čufer, 7.r.

Zadolžili so me, da spremjam obiskovalce razstave. Odgovarjala sem na njihova vprašanja. Z zanimanjem so si ogledovali slike in listali po razstavljenih glasilih. Tudi sama sem imela dovolj časa, da sem si razstavo pozorno ogledala.

Manuela Golja, 7.r.

T A K O   S M O   D O Ž I V E L I   P R I R E D I T E V

VTISI   V T I S I   VTISI

VŠEČ MI JE BILO...

...ko je pel pevski zbor in da je bila telovadnica pogrnjena s tepihom.

Dejan Markovič, 1.r.

... da je bila telovadnica okrašena z rožami, všeč so mi bile razstavljene lutke.

Ivan Markovič, 1.r.

...ko je Jasmina igrala na klavir, mi pa smo plesali, in ker so nas gledali tudi starši.

Blanka Zver, 1.r.

...ko sem po prireditvi dobil čokolado in svinčnik, ker sem nastopal. Tomaž Drole, 1.r.

...ko so ugibali skritega gosta.

Tadej Šorli, 1.r.

...da je nastopil tudi podbrški nonet, ker v njem poje moj oče. Miranda Bratkič, 2.r.

...da so zmagali mlajši. Tjaša Mencinger, 2.r.

...da sem spoznala skritega gosta. Mama in oče sta mi povedala, da ju je učil.

Anja Zgaga, 2.r.

...da je bila voditeljica tako lepa.

Karlo Mlakar, 3.r.

...da sem tudi jaz nastopala.

Ana Krivec, 3.r.

...da je bil razstavljen star "tiskarski stroj", s katerim so tiskali prve Šolarčke.

Nejc Panjtar, 4.r.

...ko je na koncu gospa Berginčeva dobila šopek in darilo. Bila je zelo ganjena.

Vesna Abram, 5.r.

...ko se je predstavil Pavle Zgaga. Še pomisliš nisem, da je današnji pomočnik ministra za šolstvo tiskal prve Šolarčke.

Davorin Stevanovič, 5.r.

...da je bilo na prireditvi veliko ljudi, tudi gospod župnik je prišel.

Tereza Mencinger, 5.r.

...da sem na razstavi videl prvega Šolarčka.

Uroš Eržen, 5.r.

...da sem v prvi številki našel prispevek svojega očeta.

Borut Nagode, 5.r.

... da so sodelovali tudi gledalci. prireditve je bila drugačna od drugih.

Mojca Kemperle, 8.r.

...da so se morali prepoznati avtorji zapisov iz starejših Šolarčkov. Simon Drole, 8.r.

...da sem lahko sodeloval v kvizu. Nastopal sem povsem sproščeno. Zanimivo je bilo razkrivanje skritega gosta, saj so ga starejši takoj prepoznali, a so s šaljivimi vprašanji ustvarili še bolj prijetno vzdušje.

Uroš Živec, 8.r.

...ko je govoril skriti gost, g. Šiljar. Imenitna sta bila voditelja, Suzana in Aleš.

Bruna Mencinger, 8.r.

...ko je govoril g.Zgaga, ki je opisal svoje občutke tako, da so tudi najbolj ravnodušnemu segli do srca.

Jana Dakskobler, 8.r.

...kako so starejši obujali spomine na svoje otroštvo in mladost.

Goran Komel, 8.r.

...da so se spomnili prvih tiskarjev in jima podeliли priznanja.

Gašper Mlakar, 8.r.

... da sem na starih fotografijah videl, kako so gradili telovadnico in novi del šole.

Matic Urbas, 8.r.

...ko sem se ob prireditvi spomnila himne, ki smo jo peli na Osorju.

Nadja Kemperle, 8.r.

ZVEDEL-a SEM...

...da je bil skriti gost nekdaj učitelj na naši šoli,
zdaj pa je ravnatelj šole v Bohinjski Bistrici.

Tjaša Mencinger, 2.r.

...da je bila pošta v Podbrdu na več krajih.

Gabrijela Zgaga, 2.r.

...kdaj in kako je nastala tovarna Bača.

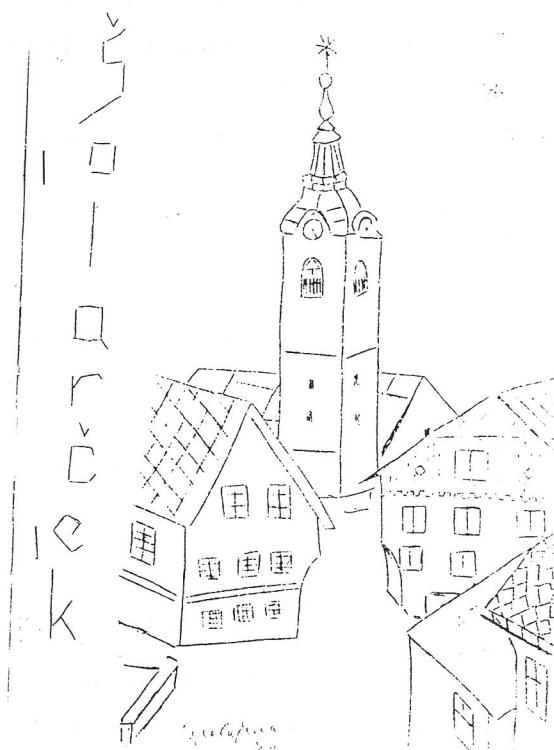
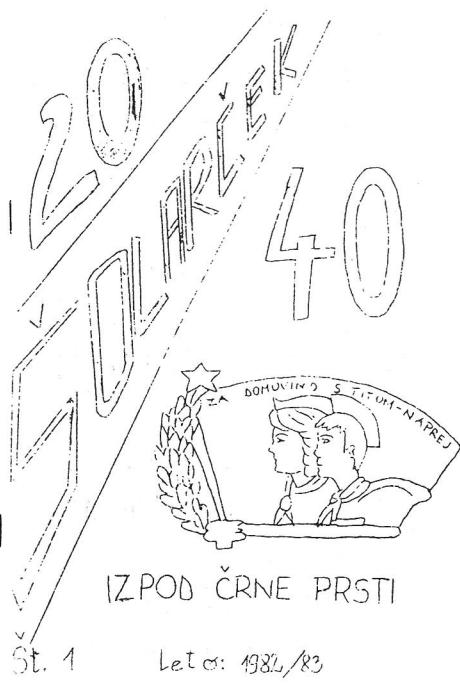
David Gorican, 2. r.

...kje so včasih bile pošte in razlago nekaterih hišnih imen. Vse to sem že vedel, a sem pozabil, zdaj pa spet vem.

Blaž Dakskobler, 5.r.

...da je bila za pokopališčem v Podbrdu smučarska skakalnica. Najboljši skakalec je bil moj stric Marko.

Metka Kaltnekar, 8.r.

VTISI Z RAZSTAVE

...Videl sem veliko zanimivih slik. V Šolarčkih sem našel tudi svoje ime.

Boštjan Pajntar, 6.r.

Jernej Beguš, 6.r.

...Všeč so mi bile stare fotografije.

Gašper Beguš, 3.r.

...Našel sem se na mnogih fotografijah. Tudi v nekaj Šolarčkih sem našel svoje vrstice.

Jure Panjtar, 6.r.

... Razstava je bila postavljena na zanimiv način.

Škoda, da ni bil razstavljen še star pisalni pribor.

Špela Bizjak, 7.r.

Nina Leban, 7.r.

...Nekateri smo odšli, pa se vračamo po spomine, da zopet najdemos pomlad.

Polona Frelih

ŠE NEKAJ ZANIMIVIH MNENJ

Ni mi bilo všeč, ker so se nekateri učenci na prireditvi prerivali.

Danijela Blaščanin, 1.r.

Z občudovanjem sem poslušala govora gostov, g. Pavleta Zgage in g. Andreja Šiljarja. Prišla sta, da bi se spomnila lepih trenutkov, povezanih z našo šolo, in da bi pozdravila vse ustvarjalce Šolarčka.

Irma Mujič, 5.r.

Učiteljica me je opozorila na očetov prispevek v prvi številki Šolarčka. V njem piše o svojih počitnicah v Avstriji. Res sem bil vesel in ponosen, ko sem ga prebral.

Gregor Bašelj, 5.r.

Čeprav so mi stare stvari dolgočasne, me je zgodovina Šolarčka pritegnila, saj sem tudi sam pisal prispevke zanj.

Jure Panjtar, 6.r.

Kviz je bil pravi spopad med generacijama. Zanimiva je bila razstava predusom za [redacted]

ŠOLARČEK IZPOD ČRNE PRSTI je glasilo učencev osnovne šole Simona Kosa, Podbrdo.

LETNIK: XXXI

ŠTEVILKA: 1

ŠOLSKO LETO: 1993/94

MENTORICA: Jelka Urbas

TIPKALA: Jelka Urbas

FOTOKOPIRAL: Aljoša Berginc

Opomba: Prispevki so bili napisani v prejšnjem šolskem letu in učenci so podpisani z razredom, ki so ga obiskovali lani.